

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 987 ²	Κυρ. Πατέρων Δ' Οἰκ. Συν. (Μαθ. 5,14-19) 14 Ἰουλίου 2013 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ Χριστιανὸς φῶς τοῦ κόσμου

«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Μαθ. 5,14)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις. Σήμερα ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἐ-
ορτάζει τὴ **μνήμη τῶν ἀγίων πατέρων**, ποὺ
συνεκρότησαν τὶς οἰκουμενικὲς Συνόδους,
καταπολέμησαν καὶ κατέκριναν τὶς πλάνες
καὶ τὶς αἱρέσεις, διατύπωσαν τὰ ἱερὰ δόγμα-
τα καὶ ὥρισαν κανόνες, τί δηλαδὴ πρέπει νὰ
πιστεύουμε καὶ τί νὰ πράττουμε. Ἄς εἶνε αἰῶ-
νία ἡ μνήμη τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς εὐαγγελικὴ περικοπὴ ὠρίστηκε νὰ δια-
βάζεται σήμερα αὐτὴ στὴν ὁποία ὁ Χριστός,
ἀπευθυνόμενος στοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστό-
λους καὶ δι' αὐτῶν σὲ ὅλους τοὺς Χριστια-
νοὺς ὄλων τῶν αἰῶνων, λέει: «**Ὑμεῖς ἐστε τὸ
φῶς τοῦ κόσμου**», σεῖς εἶστε τὸ φῶς τοῦ κό-
σμου (Μαθ. 5,14). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά;

Προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου,
ὁ κόσμος ἦταν στὴν πλάνη, στὴν ἀμαρτία καὶ
στὴ διαφθορά· ἦταν ὅπως τὰ κτήνη. Οἱ ἄν-
θρωποι εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ
καὶ εἶχαν πέσει στὴν **εἰδωλολατρία**· εἶχαν κα-
ταντήσει **εἰδωλολάτρες**. Τί θὰ πῆ εἰδωλολά-
τρες; δὲν λάτρευαν τὸν Κτίστη τοῦ παντός,
ἀλλὰ λάτρευαν τὰ κτίσματα. Ἔβλεπαν τὰ δη-
μιουργήματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ θεοποιοῦσαν.
Ἔβλεπαν π.χ., ὅτι ἕνας ποταμὸς τρέχει ὀρμη-
τικά, ὅτι φουσκώνουν τὰ νερά του, πλημμυ-
ρίζει καὶ κάνει καταστροφές, καὶ ἔλεγαν ὅτι ὁ
ποταμὸς εἶνε θεός. Θεὸς ὁ ποταμὸς, θεὸς ὁ
ἥλιος, θεὸς ἡ φωτιά, θεὸς τὰ δέντρα, θεὸς τὰ
ἄγρια θηρία, θεὸς ὁ ἄνθρωπος, θεὸς τὰ πάν-
τα. Ὅλα τὰ λάτρευαν ὡς θεοῦς, πλὴν τοῦ ἀ-
ληθινοῦ Θεοῦ.

Σκοτάδι πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ ἐπικρατοῦ-
σε στὴν ἀνθρωπότητα.

Πῶς βγήκε ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τὸ σκοτάδι
αὐτό; Ὅπως ὅταν βγαίνει ὁ ἥλιος τὴν ἡμέρα
σκορπίζονται καὶ διαλύονται ὅλα τὰ σκοτάδια
καὶ οἱ ἄνθρωποι περπατοῦν καὶ ἐργάζονται,

ἔτσι στὴν ἀνθρωπότητα βγήκε κάποιος ἄλλος
ἥλιος· καὶ ὁ ἥλιος ποὺ φώτισε καὶ θέρμανε
καὶ ζωογόνησε ὁλόκληρο τὸν κόσμον εἶνε ἕ-
νας καὶ μόνον, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.
Ὁ φυσικὸς ἥλιος, ποὺ βλέπουμε, μιὰ μέρα θὰ
σβήσει, ἀλλὰ ὁ ἥλιος Χριστὸς θὰ παραμείνῃ
ἄδυστος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἔτσι
ἦρθε **ὁ Χριστὸς** στὸν κόσμον καὶ τὸν φώτισε·
ἔγινε φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ ἴδιος εἶπε: «**Ἐγὼ
εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» (Ἰω. 8,12).

Φώτισε τὸν κόσμον ὁ Χριστός. Πῶς τὸν φώ-
τισε; Μὲ τὴν ἀγία του **διδασκαλία**. Τί δίδαξε ὁ
Χριστός; δίδαξε τὰ ὠραιότερα λόγια ποὺ ἀ-
κούστηκαν στὸν κόσμον. Δίδαξε, ὅτι Θεὸς δὲν
εἶνε τὰ εἰδῶλα ποὺ προσκυνοῦσαν οἱ ἄνθρω-
ποι, ἀλλ' ὅτι πάνω ἀπ' ὅλα τὰ δημιουργήματα
ὑπάρχει ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός. Δίδαξε,
ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας, πατέρας φιλόστορ-
γος· κι ὅπως ὁ πατέρας ἀγαπᾷ τὰ παιδιά του
καὶ θυσιάζεται γι' αὐτά, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς εἶνε
πατέρας ὄλου τοῦ κόσμου, πατέρας οὐράνι-
ος, καὶ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον. Ὁ Χριστὸς εἶπε: Ὑ-
πάρχει πατέρας, ποὺ τὸ παιδί θὰ τοῦ ζητήσῃ
ψωμί κι αὐτὸς θὰ τοῦ δώσῃ πέτρα; ὑπάρχει
πατέρας ποὺ τὸ παιδί θὰ τοῦ ζητήσῃ ψάρι κι
αὐτὸς θὰ τοῦ δώσῃ φίδι; Δὲν ὑπάρχει. Ἔτσι
λοιπὸν καὶ ἀκόμη μεγαλύτερη, ἀπείρως μεγα-
λύτερη, εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ Πατρός (βλ.
Μαθ. 7,9-11. Λουκ. 11,11-13). Μᾶς δίδαξε ἀκόμα ὁ Χριστός, ὅτι
ὁ Θεὸς εἶνε τριουπόστατος, Πατὴρ Υἱὸς καὶ
ἅγιον Πνεῦμα – ἀγία Τριάς, ἐλέησον τὸν κό-
σμον σου. Μᾶς δίδαξε ἀκόμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος
δὲν εἶνε ἀπλῶς ὕλη, στομάχι, ἔντερα, ἀρτη-
ρίες, ἀλλ' ὅτι μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου
κατοικεῖ ἀθάνατη ψυχὴ. Καὶ εἶπε: «**Τί ὠφελή-
σει ἄνθρωπον ἐὰν κερδῆσῃ τὸν κόσμον ὅλον,
καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;**» (Μαρκ. 8,36). Μᾶς δί-
δαξε, ὅτι τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ὁ
θάνατος, ὅτι τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη δὲν
σημειώνει τὸ τέρμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς,

ἀλλ' ὅτι πέραν τοῦ τάφου ὑπάρχει μιὰ ἄλλη ζωὴ, αἰωνία καὶ μακαρία καὶ ἀθάνατη. Μᾶς δίδαξε, ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἔρθῃ καὶ πάλι. Καὶ εἶνε γεγονός. Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι σήμερα εἶνε Κυριακὴ καὶ αὐριο ξημερώνει Δευτέρα, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι θὰ ἔρθῃ πάλι ὁ «*βασιλεὺς τῆς δόξης*» (Ψαλμ. 23,7-10). Καὶ ὁ «*βασιλεὺς τῆς δόξης*» εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Θὰ ἔρθῃ νὰ κρίνῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡμέρα φοβερὰ καὶ τρομερὰ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μᾶς δίδαξε ἀκόμα, ὅτι ὅσοι μὲν ζοῦν μὲ τὸ Εὐαγγέλιο θὰ πᾶνε στὸν παράδεισο, ὅσοι δὲν ζοῦν μὲ τὸ Εὐαγγέλιο θὰ πᾶνε στὴν κόλασι.

Μᾶς δίδαξε τὰ αἰώνια αὐτὰ πράγματα ὁ Χριστός μας καὶ ἡ διδασκαλία του εἶνε φῶς. Τὸ ἴδιο, φῶς, εἶνε καὶ ἡ **ζωή** του. Γιατὶ ὁ Χριστός ὄχι μόνο δίδαξε, ἀλλὰ καὶ «*ἐποίησε*», ἐφήρμοσε (Ματθ. 5,19). Τὸ ὠραιότερο δίδαγμα του εἶνε τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34). Καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν ἀγάπησε τὴν ἀνθρωπότητα ὅπως ὁ Χριστός. Ἀγάπησε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, τὰ δέντρα, τὴ θάλασσα, τὰ βουνά, τὰ ζῶα. Πρὸ παντός ἀγάπησε τὸν ἀνθρώπο· τὰ μικρὰ παιδιὰ, τὴ γυναῖκα, τὸν ἄντρα, τοὺς ἁμαρτωλούς. Ὡ ὕψος! Ἀγάπησε ἀκόμα καὶ αὐτοὺς τοὺς σταυρωτάς του καὶ πάνω στὸ σταυρὸ προσευχήθηκε γι' αὐτοὺς λέγοντας «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34).

Φῶς λοιπὸν ὁ Χριστός· φῶς ἡ διδασκαλία του, φῶς ἡ ζωὴ του. Φῶς ἀκόμη τὰ **θαύματά** του, φῶς ἡ θυσία - ἡ **σταύρωσί** του, φῶς ἡ **ἀνάστασί** του, φῶς ἡ **ἀνάληψί** του. Εἶνε φῶς ὁ Χριστός. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι ἡ μορφὴ του εἶνε φωτεινὴ καὶ αἰώνια.

Ἄλλ' ὅπως ὁ Χριστός εἶνε φῶς στὸν κόσμο, ἔτσι **καὶ ὁ κάθε Χριστιανὸς** πρέπει νὰ γίνῃ κι αὐτὸς φῶς. Δημιουργεῖται μιὰ ἱερὰ ὑποχρέωσις γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς νὰ μὴν εἶνε σκοτάδι ἀλλὰ νὰ εἶνε φῶς. Καὶ πῶς μπορεῖ ὁ κάθε Χριστιανὸς νὰ γίνῃ φῶς μέσα στὸν κόσμο;

Ἄς φέρουμε ἓνα παράδειγμα. Κάποιος εἶνε **πατέρας**. Ἐχει ἱερὰς ὑποχρεώσεις. Τί πρέπει νὰ εἶνε ὁ πατέρας; Πρέπει νὰ εἶνε φῶς. Πῶς θὰ εἶνε φῶς; Ξημέρωσε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα; ὁ πατέρας θὰ καλέσῃ τὰ παιδιά νὰ γονατίσουν καὶ νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους. Ἐφθασε τὸ μεσημέρι, κάθησε ἡ οἰκογένεια στὸ τραπέζι; ὁ πατέρας θὰ πῇ στὰ παιδιά νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους. Βράδιασε; δὲν θὰ πᾶνε τὰ παιδιά νὰ κοιμηθοῦν, ἐὰν ὁ πατέρας δὲν τὰ βάλῃ στὴ σειρὰ νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους, νὰ ποῦν τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», τὸ «*Πά-*

τερ ἡμῶν», τὸ «*Πιστεύω*» καὶ ἄλλες προσευχές. Εἶνε Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ; θὰ πῇ στὰ παιδιά του· Σήμερα νηστεύουμε. Εἶνε Κυριακὴ, χτυπᾶ ἡ καμπάνα; ὁ πατέρας δὲν θὰ τρέχῃ στὰ καφενεῖα, δεξιὰ κι ἀριστερά, ἀλλὰ θὰ σηκώσῃ τὰ παιδιά του νὰ πᾶνε ὅλοι στὴν ἐκκλησία. Ἐρχεται στὴν ἐνορία ἐξομολόγος νὰ ἐξομολογήσῃ; ὁ πατέρας θὰ μιλήσῃ στὰ παιδιά γιὰ τὴν ἐξομολόγησι. Ἐρχονται μεγάλες ἐορτές; ἐπίσης. Ὁ πατέρας αὐτός, ποὺ ἐκτελεῖ ἔτσι τὰ καθήκοντά του, εἶνε φῶς τῆς οἰκογενείας. Θὰ πεθάνῃ μιὰ μέρα κι αὐτός· ἀλλὰ τὰ παιδιά του θὰ θυμοῦνται τὸ καλὸ του παράδειγμα, θὰ πηγαίνουν στὸν τάφο του καὶ γονατιστὰ θὰ λένε· Πατέρα, σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν κληρονομία ποὺ μᾶς ἄφησες.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα εἶνε φῶς ὅταν ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά τους. Ἐχει ὁ ἄλλος κάποιον **ἀξίωμα**; Εἶνε δάσκαλος; πρέπει νὰ εἶνε φῶς γιὰ τοὺς μαθητάς του. Εἶνε πρόεδρος κοινότητος; πρέπει νὰ εἶνε φῶς γιὰ ὅλο τὸ χωριό. Εἶνε ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου; πρέπει νὰ εἶνε φῶς γιὰ ὅλους τοὺς ἐνοριῖτες του. Εἶνε ἐπίσκοπος; πρέπει νὰ εἶνε φῶς γιὰ ὅλη τὴν ἐπισκοπή του. Κάθε Χριστιανὸς ἐν γένει πρέπει νὰ εἶνε φῶς καὶ ὄχι σκοτάδι.

Αὐτὸ τὸ φῶς, ἀγαπητοί μου, ζητάει σήμερα ὁ κόσμος. Μπήκαμε σ' ἓνα μεγάλο σκοτάδι. Διότι ἀκριβῶς εἶνε ἐποχὴ ποὺ σταυρώνουμε ἐκ νέου τὸ Χριστό. Οἱ Ἑβραῖοι μιὰ φορὰ τὸν σταύρωσαν, ἐμεῖς τὸν σταυρώνουμε κάθε μέρα. Καὶ ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστός, πάνω στὴ γῆ ἔγινε σκοτάδι ποὺ βάσταξε τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες· «*ἀπὸ ἕκτης ὥρας ... ἕως ὥρας ἐνάτης*» (Ματθ. 27,45). Καὶ τώρα σκοτάδι ἐπικρατεῖ πάνω στὴ γῆ. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ σχολεῖα, τὰ γυμνάσια, τὰ λύκεια, τὰ πανεπιστήμια; Παρ' ὅλη τὴ μὀρφωσι, **σκοτάδι στὸν κόσμο**. Κι ὅπως μέσ' στὸ σκοτάδι δὲν βλέπει κανεὶς τί κάνῃ καὶ ἀδερφὸς μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδερφό του, ἔτσι καὶ στὸ σκοτάδι αὐτὸ τοῦ ἀπαισίου μίσους, ποὺ κυριαρχεῖ στὸν κόσμο, οἱ ἀνθρώποι εἶνε ἔτοιμοι ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν σὰν τὰ ἄγρια θηρία.

Ποιὸς θὰ μᾶς σώσῃ; «*Τὸ φῶς τοῦ κόσμου*», ὁ Χριστός. Ἄν ὅλοι ἐμεῖς ἀντανακλοῦμε τὸ φῶς του, τότε **τὰ σκοτὴ θὰ διαλυθοῦν**, καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ μικρὴ αὐτὴ γωνία τοῦ κόσμου, θὰ γίνῃ πάλι φῶς μέσ' στὸ παγκόσμιο σκοτάδι. Τότε θ' ἀρμόζῃ καὶ σ' ἐμᾶς αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Χριστός· «*Ὑμεῖς ἔστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνο**